

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 22, 2014

Nummer 22, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1451](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1440](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1446](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1441](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1439](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1442](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1448](#) 17-06-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1444](#) 17-06-2014

Annotatie

[Commentaar bij HR 10 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1358](#)

mr. dr. B.J.V. Keupink

ANNOTATIE

Commentaar bij HR 10 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1358

mr. dr. B.J.V. Keupink

In deze uitspraak is bewezenverklaard dat de verdachte op 14 juli 2005 te Amsterdam achttien persberichten via het internet – zijnde geschriften die bestemd waren om tot bewijs van enig feit te dienen – valselijk heeft opgemaakt.

In strijd met de waarheid was in die berichten vermeld dat ‘Versatel Telecom International NV mede deelt dat zij in het kader van haar voortdurende strategische oriëntatie onder meer initiële gesprekken voert met Deutsche Telekom AG tezamen met Talpa Capital BV over mogelijke vormen van strategische samenwerking, waaronder een openbaar bod (...)’ Via een website die dat mogelijk maakt, waren e-mails verzonden waarvan het leek alsof die afkomstig waren van een e-mailadres met een @talpa- of @versatel-extensie. Deze berichten waren gericht aan diverse nieuwsbureaus.

De relevante feiten zijn in cassatie als volgt. De verdachte en medeverdachte hebben, samen achter de pc van laatstgenoemde gezeten, een publicatie van Belgacom en Versatel aangepast waarbij zij Belgacom hebben veranderd in Deutsche Telecom. De aangepaste tekst hebben zij uitgeprint. Vervolgens zijn de verdachte en medeverdachte naar een hostel gegaan en hebben zij samen plaatsgenomen achter de in het hostel aanwezige pc met internetverbinding. Aldaar heeft de verdachte de tekst van het bericht voorgelezen en heeft medeverdachte de tekst ingetypt.

De A-G concludeert dat in casu wel ruimte bestond voor medeplegen, maar niet voor het zelfstandig daderschap zoals dat is bewezenverklaard. Pleger was de verdachte namelijk niet: hij had het betreffende stuk niet valselijk opgemaakt (maar het alleen voorgelezen).

De Hoge Raad oordeelt echter dat het oordeel van het hof dat de verdachte kan worden aangemerkt als iemand die de persberichten heeft ‘opgemaakt’ en daarmee het tenlastegelegde feit heeft gepleegd, niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend is gemotiveerd.

Kijkend naar de relevante feiten, ontstaan in deze casus op twee momenten twee teksten (met dezelfde inhoud maar) met verschillende doelen. Eerst ontstaat een bericht doordat het thuis wordt geprint met als doel later te worden overgetypt. Daarna ontstaat een bericht doordat het eerste uitgeprinte bericht wordt overgetypt in een e-mail met als doel te worden verzonden aan derden (nieuwsbureaus).

Als oplossing voor het feit dat verdachte niet zelf feitelijk de verzonden e-mailberichten heeft 'opgemaakt' (hij heeft ze hooguit voorgelezen) lijkt de Hoge Raad de nadruk te willen leggen op het geprinte document dat wel door verdachte (mede) is 'opgemaakt', later door verdachte in een hostel is voorgelezen en door medeverdachte is ingetikt in een e-mail. Gezien de overwegingen van de Hoge Raad waarin, anders dan het hof deed, de nadruk wordt gelegd op het geprinte document, lijkt dat geprinte document in de beleving van de Hoge Raad het valselijk opgemaakte document te zijn.

De vraag rijst echter of dat specifieke document – dat niet veel meer is dan een aantekening ten behoeve van het uiteindelijke e-mailbericht – e en bewijsbestemming had en valselijk kan zijn opgemaakt. Dat is van belang omdat de bewezenverklaring is toegesneden op de publicatie via internet en het hof veeleer de verspreide e-mails lijkt te zien als de valselijk opgemaakte geschriften.

Het pijnpunt is echter dat die e-mails feitelijk niet waren 'opgemaakt' door verdachte. De indruk bestaat dat de Hoge Raad iets heeft geprobeerd te herstellen dat misschien niet zo goed herstelbaar was. Het geprinte stuk tekst had geen bewijsbestemming maar diende er slechts toe op een andere locatie te kunnen worden overgeschreven. Het was geen vals persbericht maar een kladblaadje. Als persbericht kunnen naar mijn mening slechts de e-mails gelden en die had verdachte niet zelf opgemaakt.

Voor zover echter uit de uitspraak van de Hoge Raad moet worden afgeleid dat het voorlezen van de tekst voor een e-mailbericht kan worden aangemerkt als het 'opmaken' dan zou weleens sprake kunnen zijn van een substantiële verruiming van het gedragingsbestanddeel 'opmaken' uit artikel 225 Sr.

En dat kan weer een verdere vervaging van de verschillende daderschaps- en deelnemingsvormen uit het Wetboek van Strafrecht tot gevolg hebben: wie heeft nog behoefte aan medeplegen als het intikken door B na het voorlezen door A wordt aangemerkt als 'opmaken' door A en aldus samenwerkingsvormen zich oplossen in een extensieve interpretatie van gedragingsbestanddelen? Dader zou dan simpelweg degene zijn die 'het' heeft gedaan. De onwenselijkheid van dat laatste behoeft geen betoog.

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek om benadeelde partij als getuige te horen. Het hof heeft met juistheid geoordeeld dat het namens de verdachte gedane verzoek tot het horen van een getuige over de vordering van de benadeelde partij moet worden afgewezen.

Het middel klaagt dat het hof de afwijzing van het verzoek de benadeelde partij als getuige te horen onvoldoende met redenen heeft omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In voormeld arrest van 13 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ0834, NJ 2012/11, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat – nu het de benadeelde partij ingevolge artikel 334 lid 1 Sv niet is toegestaan ter onderbouwing van haar vordering getuigen aan te brengen – de eisen van een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM, in het bijzonder de *equality of arms*, eraan in de weg staan dat wel aan de verdachte de bevoegdheid zou toekomen met betrekking tot deze vordering getuigen aan te brengen.

Het hof heeft derhalve met juistheid geoordeeld dat het namens de verdachte gedane verzoek tot het horen van een getuige over de vordering van de benadeelde partij moet worden afgewezen. Dat dit verzoek betrekking had op het horen van de – niet ter terechtzitting in hoger beroep aanwezige – benadeelde partij zelf met betrekking tot haar vordering, leidt niet tot een ander oordeel.

Kennelijk heeft het hof het niet noodzakelijk geoordeeld gebruik te maken van zijn eigen bevoegdheid de benadeelde partij als zodanig te horen ter nadere toelichting van haar vordering. Dat oordeel is, gelet op het namens de verdachte aangevoerde, niet onbegrijpelijk. De enkele niet nader onderbouwde stelling van de verdachte dat hij de benadeelde partij haar spullen had teruggegeven noopte het hof evenmin tot nadere motivering van zijn beslissingen omtrent de vordering. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1448

Zaaknummer: 13/04388

Wetsartikelen: 334 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsuitsluiting wegens het ontbreken van de mogelijkheid van een contra-expertise. Het oordeel van het hof dat het door X opgestelde rapport alsmede de daarover afgelegde verklaringen en het door Y uitgebrachte rapport moeten worden aangemerkt als ‘resultaten van het onderzoek die door het verzuim zijn verkregen’ als bedoeld in artikel 359a lid 1 sub b Sv is ontoereikend gemotiveerd, nu de omstandigheid dat als gevolg van enig verzuim het voor het verrichten van een tegenonderzoek bestemde materiaal in het ongereede is geraakt, niet meebrengt dat de verkrijging van voornoemd bewijsmateriaal als ‘resultaat’ van dat in het ongereede raken en reeds op die grond als onrechtmatig moet worden aangemerkt.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de in het arrest genoemde stukken van het bewijs dienen te worden uitgesloten wegens het ontbreken van de mogelijkheid van een contra-expertise.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het hof voorts heeft geoordeeld dat het tot het bewijs bezigen van het bedoelde bewijsmateriaal ondanks de onmogelijkheid tot het doen verrichten van een tegenonderzoek in de onderhavige zaak in de weg staat aan een eerlijke procesvoering als bedoeld in artikel 6 EVRM, moet worden vooropgesteld dat de vraag of de onmogelijkheid van een tegenonderzoek aan een eerlijke procesvoering in de weg staat afhankelijk is van de omstandigheden van de desbetreffende zaak. Daarbij kan worden gedacht aan onder meer (a) de gronden waarop de wens van de verdediging tot het doen verrichten van een tegenonderzoek steunt en (b) het belang van het gewenste tegenonderzoek in het licht van – bijvoorbeeld – de aanwezigheid van ander bewijsmateriaal dan wel de overtuigende kracht die pleegt te worden toegekend aan het bestreden onderzoeksresultaat (vgl. HR 8 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR7228, NJ 2005/151, r.o. 3.5).

Tegen deze achtergrond is het oordeel van het hof dat ‘met het vernietigen (of het anderszins in het ongereede geraakt zijn) van alle monsters een inbreuk [is] gemaakt op een fundamenteel

element van verdachtes recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6, eerste lid van EVRM, meer in het bijzonder van het daarin vervatte beginsel van “equality of arms” niet zonder meer begrijpelijk. Ook in zoverre slaagt het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1451

Zaaknummer: 13/04715

Wetsartikelen: 6 EVRM en 359a lid 1 sub b Sv

RECHTSPRAAK

Verstekverlening. Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de appèldagvaarding aan het adres van verdachte is toegezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied. Het hof had moeten onderzoeken of er reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij de zitting aanwezig te zijn. Dit verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting.

Het middel klaagt over de beslissing van het hof tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de appèldagvaarding aan het adres van verdachte is toegezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied. Evenmin houden de stukken iets in waaruit kan volgen dat die verzending ingevolge artikel 588a lid 3 Sv achterwege kon blijven. Daarom had het hof ervan blijk moeten geven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn. Van een zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak. (Vgl. HR 27 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4736, NJ 2012/695.) Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1439

Zaaknummer: 12/04205

Wetsartikelen: 588 lid 1 aanhef en onder c Sv

RECHTSPRAAK

Uitlevering door Nederland aan Turkije. De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting, zodat de A-G zich alsnog kan uitlaten over het 3e en 5e middel. De overige middelen falen.

Het voorgestelde eerste middel klaagt dat de rechtbank de uitspraak onvoldoende met redenen heeft omkleed doordat zij heeft verzuimd de feiten te vermelden waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Gelet op de aard en inhoud van de in de bestreden uitspraak onder 2 vermelde stukken, kan het dictum van de bestreden uitspraak bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat de rechtbank daarin tot uitdrukking heeft willen brengen dat de uitlevering van de opgeëiste persoon toelaatbaar wordt verklaard ter zake van de feiten die zijn omschreven in de aldaar onder (e) en (j) vermelde vonnissen van 15 september 2010 en 12 november 2009, naar welke vonnissen wordt verwezen in de onder (b) en (i) vermelde uitleveringsverzoeken. Aldus verstaan voldoet de bestreden uitspraak aan de in artikel 28 lid 3 Uitleveringswet gestelde eis dat de uitspraak het feit vermeldt waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan (vgl. HR 28 maart 2000, ECLI:NL:HR:2000:ZD1764, NJ 2000/491). Het middel faalt.

Het voorgestelde tweede middel richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat het in het vonnis van 15 september 2010 van de zesde Meervoudige Kamer in zware strafzaken te Istanbul omschreven feit naar Nederlands recht is strafbaar gesteld bij artikel 225 lid 2 Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel klaagt onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het feit naar Nederlands recht is strafbaar gesteld in artikel 225 lid 2 Sr (opzettelijk gebruikmaken van een vals of vervalst geschrift als ware het echt en onvervalst), nu uit het vonnis van 15 september 2010 niet kan worden afgeleid dat de daarin vermelde identiteitskaart vals of vervalst was. Deze klacht faalt bij gebrek aan feitelijke grondslag. Het vonnis houdt immers de vaststelling in dat de opgeëiste persoon een valse identiteitskaart bevattende de identiteitsgegevens van zijn broer heeft gebruikt. Ook voor zover het middel klaagt dat de rechtbank heeft miskend dat de strafbaarstelling van artikel 267 lid 1 in verbinding met artikel 268 van het Turkse Wetboek van Strafrecht en de Nederlandse

strafbaarstelling van artikel 225 lid 2 Sr niet in de kern hetzelfde rechtsgoed beschermen, kan het niet tot cassatie leiden. De rechtbank heeft vastgesteld dat de uitlevering is verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van de straf die aan de opgeëiste persoon is opgelegd ter zake van het onder 3.2.1 omschreven feit, kort gezegd het ten tijde van een aanhouding tonen van een valse identiteitskaart bevattende de identiteitsgegevens van een ander. In aanmerking genomen dat van gebruikmaken van een vals of vervalst geschrift als ware het echt en onvervalst – een en ander in de zin van artikel 225 lid 2 Sr – sprake is indien de gebruiker het geschrift bezigt als middel tot misleiding van hem ten aanzien van wie hij daarvan gebruikmaakt en zich dus tegenover deze gedraagt als ware het geschrift echt en onvervalst (vgl. HR 6 juni 2006, ECLI:NL:HR:2006:AW2428), is het oordeel van de rechtbank niet onbegrijpelijk. Voor een verdere toetsing van dit oordeel is in cassatie geen plaats. Het middel faalt.

Het voorgestelde vierde middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het verzoek tot uitlevering van 4 oktober 2013 strekt ter executie van een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het oordeel van de rechtbank dat het vonnis van 12 november 2009 van de achtste Meervoudige Kamer in zware strafzaken te Izmir voor tenuitvoerlegging vatbaar is, in welk oordeel besloten ligt dat de overweging in dit vonnis over ‘definitieve invrijheidstelling’ kennelijk betrekking heeft op de noodzaak van het voortduren van de voorlopige hechtenis, kan in cassatie slechts op zijn begrijpelijkheid worden onderzocht. Onbegrijpelijk is dit oordeel niet, in aanmerking genomen dat de weergegeven stukken onder meer inhouden dat het vonnis op 3 maart 2011 in kracht van gewijsde is gegaan en ter tenuitvoerlegging is overgedragen, terwijl het onderhavige uitleveringsverzoek strekt ter tenuitvoerlegging van dit vonnis. Voorts neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit niets blijkt dat voor of bij de behandeling van het uitleveringsverzoek door de rechtbank door of namens de opgeëiste persoon is aangevoerd dat de bij dit vonnis opgelegde straf reeds (volledig) is tenuitvoergelegd. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rol van 24 juni 2014 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1442

Zaaknummer: 14/00045

Wetsartikelen: 28 lid 3 Uitleveringsverdrag

RECHTSPRAAK

Uitlevering door Nederland aan Rwanda. Een falende klacht over het ontbreken van een voor de uitlevering van de opgeëiste persoon toereikende verdragsrelatie. Daarnaast heeft de rechtbank door de enkele omstandigheid dat het recht op een eerlijk proces niet is vastgelegd in een uitleveringsverdrag het vertrouwensbeginsel niet zonder meer buiten werking gesteld. Dit geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Tot slot dwingt de enkele omstandigheid dat het zogenoemde genocideverdrag niet een ‘uitleveringsverdrag’ is niet tot een andere bevoegdheidsverdeling. Ook dit oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het eerste middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte althans ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat tussen Rwanda en Nederland een voor de uitlevering van de opgeëiste persoon toereikende verdragsrelatie bestaat.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6 tot en met 10, kan het middel niet tot cassatie leiden.

Het tweede middel klaagt over de verwerping door de rechtbank van het verweer ‘dat vanwege het ontbreken van een uitleveringsverdrag tussen Nederland en Rwanda niet mag worden uitgegaan van de gelding van het vertrouwensbeginsel in de onderhavige uitleveringsprocedure’, terwijl het vierde middel klaagt over de verwerping van het verweer dat de opgeëiste persoon door zijn uitlevering aan Rwanda het risico loopt te worden blootgesteld aan een (flagrante) schending van enig hem ingevolge artikel 6 EVRM toekomend recht.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De rechtbank heeft in de in het uitleveringsverzoek gegeven garanties een voldoende waarborg gezien dat de opgeëiste persoon in Rwanda een eerlijk proces zal krijgen, met inbegrip van het recht op hoger beroep. Gelet hierop geeft haar oordeel dat de enkele omstandigheid dat het recht op een eerlijk proces niet is vastgelegd in

een uitleveringsverdrag het vertrouwensbeginsel niet zonder meer buiten werking stelt, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk.

De bevoegdheidsverdeling tussen de rechter die over de toelaatbaarheid van een verzochte uitlevering moet oordelen en de minister die, indien de rechter de uitlevering toelaatbaar heeft geoordeeld, uiteindelijk beslist of, en zo ja onder welke condities, daadwerkelijk tot uitlevering zal worden overgegaan, brengt mee dat de rechter op grond van zijn toetsing aan artikel 6 EVRM de uitlevering slechts ontoelaatbaar kan verklaren indien blijkt dat de opgeëiste persoon door zijn uitlevering zou worden blootgesteld aan een zodanig risico van een flagrante inbreuk op enig hem ingevolge artikel 6 EVRM toekomend recht, dat de ingevolge artikel 1 EVRM op Nederland rustende verplichting om dat recht te verzekeren, in de weg staat aan de uit het toepasselijke verdrag voortvloeiende verplichting tot uitlevering. De enkele omstandigheid dat het hier toepasselijke zogenoemde genocideverdrag niet een 'uitleveringsverdrag' is, dwingt niet tot een andere bevoegdheidsverdeling. Een en ander laat onverlet dat de uitleveringsrechter de minister kan adviseren omtrent de vraag of de uitlevering ook daadwerkelijk zou moeten worden toegestaan, zoals de rechtbank ook heeft gedaan. Het oordeel van de rechtbank dat niet is gebleken van een risico als onder 3.4.1 bedoeld, is niet onbegrijpelijk, ook niet in licht van hetgeen door en namens de opgeëiste persoon is aangevoerd. De middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

'6. Voor zover het middel klaagt dat de rechtbank gehouden was te responderen op het in het middel bedoelde verweer faalt het echter, aangezien art. 359 Sv op de uitleveringsprocedure niet van overeenkomstige toepassing is verklaard. Artikel 28 Uw voorziet uitsluitend in de eis dat de uitspraak omtrent het verzoek tot uitlevering met redenen is omkleed.

7. Het middel kan overigens niet tot cassatie leiden. De republiek Rwanda is op 16 april 1975 toegetreten tot het Genocideverdrag.¹ Daarbij heeft Rwanda een voorbehoud gemaakt bij artikel IX van dat verdrag. Dit artikel bepaalt dat geschillen tussen de verdragsluitende partijen op verzoek van een der bij het geschil betrokken partijen kunnen worden voorgelegd aan het Internationale Gerechtshof. Nederland heeft bij verklaring van 23 februari 1996 een reeds eerder gemaakt bezwaar tegen een dergelijk voorbehoud als volgt bevestigd:

"As concerns the first reservation, the Government of the Kingdom of the Netherlands recalls its declaration, made on 20 June 1966 on the occasion of the accession of the Kingdom of the Netherlands to the Convention [...] stating that in its opinion the reservations in respect of article IX of the Convention, made at that time by a number of states, were incompatible with

the object and purpose of the Convention, and that the Government of the Kingdom of the Netherlands did not consider states making such reservations parties to the Convention. Accordingly, the Government of the Kingdom of the Netherlands does not consider the United States of America a party to the Convention. Similarly, the Government of the Kingdom of the Netherlands does not consider parties to the Convention other states which have made such reservations, i.e., in addition to the states mentioned in the aforementioned declaration, (...), Rwanda, (...), on the other hand, the Government of the Kingdom of the Netherlands does consider parties to the Convention those states that have since withdrawn their reservations, i.e., (...)."²

Als gevolg van de hier bedoelde verklaringen verhinderde het aldus geformuleerde bezwaar tegen het bedoelde voorbehoud ten aanzien van artikel IX de inwerkingtreding van het Genocideverdrag tussen Nederland en Rwanda.³

8. Rwanda heeft het voorbehoud bij art. IX van het Genocideverdrag op 15 december 2008 ingetrokken en de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties daarvan op de hoogte gesteld. De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties heeft die kennisgeving vervolgens op 22 december 2008 aan de andere verdragspartijen – waaronder Nederland – overgebracht.⁴

9. Als gevolg hiervan zijn de bepalingen van het Genocideverdrag tussen Rwanda en Nederland van rechtswege onverkort in werking getreden. Dat Nederland het bezwaar tegen het Rwandese voorbehoud niet uitdrukkelijk heeft ingetrokken doet daaraan niet af. De reden van het bezwaar is immers komen te vervallen, waardoor het bezwaar krachteloos is geworden.⁵

10. Het oordeel van de rechtbank dat zowel Nederland als Rwanda is gebonden aan de bepalingen van het Genocideverdrag is dus juist. Het middel faalt.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1441

Zaaknummer: 14/00090

Wetsartikelen: 6 EVRM en Genocideverdrag

RECHTSPRAAK

Afwijzing aanvraag herziening. Het aangevoerde kan niet een ernstig vermoeden wekken. Vooreerst was het hof bekend met de aan de aangifte wegens laster en smaad ten grondslag liggende opvatting van de aanvrager dat het slachtoffer hem valselijk van verkrachting heeft beschuldigd. Verder is het briefje van de man nietszeggend en is de verklaring van de moeder zo onwaarschijnlijk dat daaraan in redelijkheid niet het verlangde gevolg kan worden verbonden. Dit kan niet tot herziening leiden.

De Hoge Raad beoordeelt de aanvraag tot herziening als volgt. Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag is – evenals destijds het verweer in de strafzaak – gebaseerd op de stelling dat de aangifte van het slachtoffer van verkrachting door de aanvrager vals is onder meer omdat het slachtoffer die aangifte onder druk van haar moeder heeft gedaan. Het hof heeft in het arrest waarvan thans herziening wordt gevraagd, dat verweer gemotiveerd verworpen. In de aanvraag wordt als nieuw gegeven aangevoerd dat de moeder op haar beurt door haar (aanstaande) man onder druk is gezet om de dochter, het slachtoffer dus, een valse verklaring te laten afleggen. Het motief van die man zou zijn dat hij zich seksueel tot de dochter voelde aangetrokken en wilde dat de relatie met haar partner door het afleggen van een valse verklaring tegen die partner zou worden verbroken. Het aangevoerde wordt onderbouwd met een schriftelijke verklaring van de moeder, met een briefje van de man van de moeder gericht aan de dochter en met een proces-verbaal van politie houdende de aangifte van de aanvrager wegens laster en smaad tegen het slachtoffer omdat zij hem valselijk van verkrachting heeft

beschuldigd.

Het aangevoerde kan niet een ernstig vermoeden wekken. Vooreerst was het hof bekend met de aan de aangifte wegens laster en smaad ten grondslag liggende opvatting van de aanvrager dat het slachtoffer hem valselijk van verkrachting heeft beschuldigd. Verder is het briefje van de man nietszeggend en is de verklaring van de moeder zo onwaarschijnlijk dat daaraan in redelijkheid niet het verlangde gevolg kan worden verbonden.

Uit hetgeen is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad acht onvoldoende grond aanwezig tot inwilliging van het verzoek tot het doen horen van de moeder van het slachtoffer als getuige.

De Hoge Raad wijst voormeld verzoek af en wijst de aanvraag af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1440

Zaaknummer: 14/01618

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over grondslagverlating door in de tenlastelegging ‘invoer’ in plaats van ‘uitvoer’ van synthetisch (hard)drugs te lezen. Aangezien uit de motivering van dat oordeel niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van de geldbedragen doordat de gedragingen van verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd (vgl. ECLI:NL:HR:2013:2001).

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 6 bewezenverklarde ‘witwassen’ oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft met betrekking tot een op het onder 6 tenlastegelegde gericht bewijsverweer het volgende overwogen en beslist:

‘De raadsman heeft ter terechtzitting in hoger beroep betoogd dat verdachte in het kader van zijn stoffeerdersonderzoek [A], zaken deed met personen afkomstig van buiten Nederland, dat hij daarom vreemde valuta had aangenomen en dat hieruit de aanwezigheid van de Engelse en Schotse ponden kan worden verklaard. Voorts heeft verdachte verklaard dat het aangetroffen geldbedrag in euro's kan worden verklaard uit de inkomsten van zijn bedrijf. Verdachte heeft mitsdien een afdoende verklaring gegeven voor de herkomst van de aangetroffen geldbedragen op grond waarvan moet worden aangenomen dat deze bedragen een legale herkomst hebben, zodat hij van het ten laste gelegde moet worden vrijgesproken.

Het hof overweegt het volgende.

In de woning van verdachte is een ongebruikelijk geldbedrag in euro's en vreemde valuta (Schotse en Engelse ponden) aangetroffen. Naar het oordeel van het hof heeft verdachte geen aannemelijke verklaring gegeven voor de herkomst van deze geldbedragen. Het hof overweegt daartoe dat de verklaring van verdachte omtrent de herkomst van de aangetroffen bedragen geenszins steun vindt in het dossier, terwijl verdachte zijn stelling ook overigens op geen

enkele wijze heeft gestaafd.

Het hof betreft hierbij eveneens de verklaring van [betrokkene], de ex-partner van verdachte en eveneens werkzaam bij het stoffeerdersonderwijsbedrijf [A]. Zij heeft verklaard dat zij alle contante ontvangsten van het bedrijf inde, dat van de aangetroffen geldbedragen een bedrag van EUR 17.000,- van haar was, dat dit bedrag in het nachtkastje lag, maar dat dit normaal in de kluis in het CV hok zou moeten liggen. Zij heeft verklaard dat zij niet wist aan wie de rest van het geld toebehoorde en dat zij niets wist van de aangetroffen Engelse en Schotse ponden. Deze verklaring strookt niet met de hoogte van de aangetroffen geldbedragen alsmede met de plaats waar deze zijn aangetroffen. Voorts strookt de verklaring van [betrokkene] niet met de verklaring van verdachte, inhoudende dat hij de Engelse ponden betaald heeft gekregen voor de stoffering van een appartement en dat hij heel vaak voor werkzaamheden in buitenlandse valuta kreeg betaald. Naar het oordeel van het hof had [betrokkene], uitgaande van de verklaring van verdachte, daarvan op de hoogte moeten zijn gelet op haar verklaring dat zij alle contante ontvangsten van het bedrijf inde. Uit de verklaring van [betrokkene] blijkt daar niets van.

Anders dan de verdediging is het hof van oordeel dat het niet anders kan zijn dan dat de aangetroffen geldbedragen uit enig misdrijf (mede gelet op de bewezenverklarde feiten, in belangrijke mate uit drugshandel) afkomstig zijn, zodat het hof verdachte als witwasser van deze geldbedragen beschouwt.'

Het hof heeft geoordeeld dat het niet anders kan zijn dan dat de aangetroffen geldbedragen 'uit enig misdrijf (mede gelet op de bewezenverklarde feiten, in belangrijke mate uit drugshandel) afkomstig zijn'. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat de aangetroffen geldbedragen grotendeels uit door de verdachte zelf begane misdrijven afkomstig zijn. Het gaat in het onderhavige geval om geldbedragen die op verschillende plaatsen in de woning van de verdachte zijn aangetroffen. Het voorhanden hebben van die geldbedragen is door het hof aangemerkt als 'witwassen'. Aangezien uit de motivering van dat oordeel echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van die geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd (vgl. HR 17 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2001). Dat de verdachte, zoals uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid, geldbedragen in zijn huis bewaarde op plaatsen als 'een onafgesloten kluis in de CV ruimte', 'een plantenbak in de ouderslaapkamer' en 'een doos in een nachtkastje', brengt immers nog niet mee dat de verdachte daarmee in het bijzonder ook de criminele herkomst van dat geld heeft getracht te verbergen of te verhullen. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 6 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1444

Zaaknummer: 12/03064

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Bijstand tolk. Het verhoor kan plaatsvinden in een taal die de te horen persoon en de verbalisant in voldoende mate beheersen. Het oordeel van het hof dat de omstandigheid dat de aangeefster zonder een beëdigde tolk in de Marokkaanse taal is gehoord door verbalisanten, van wie één de Marokkaanse taal beheerst, dient er niet toe te leiden dat haar verklaring van het bewijs dient te worden uitgesloten.

Het middel behelst de klacht dat het hof het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting ten onrechte althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Anders dan het middel betoogt, staat artikel 28 (oud) van de Wet beëdigde tolken en vertalers niet eraan in de weg dat het verhoor van een persoon die de Nederlandse taal niet (voldoende) beheerst, niet steeds plaatsvindt met bijstand van – in beginsel – een in het register voor tolken ingeschreven tolk. Het verhoor kan plaatsvinden in een taal die de te horen persoon en de verbalisant in voldoende mate beheersen. Het oordeel van het hof dat de omstandigheid dat de aangeefster zonder een beëdigde tolk in de Marokkaanse taal is gehoord door verbalisanten, van wie één de Marokkaanse taal beheerst, niet ertoe dient te leiden dat de door haar afgelegde verklaring van het bewijs moet worden uitgesloten, nu er – kort gezegd – geen redenen zijn om te twifelen aan de juistheid van de weergave van die verklaring in het proces-verbaal en aan de betrouwbaarheid van de verklaring, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-06-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1446

Zaaknummer: 13/03453

Wetsartikelen: 28 (oud) Wet beëdigde tolken en vertalers